

Гора и птичка.

Залинѣ гора, закрѣя,
Че я сланата попарѣ,
Студенѣ я вѣтърѣ завѣя,
Напуснаха я овчари.

Славей я рано забрави,
Далечѣ прѣзѣ море замина,
Че ѣ сж голи джбрави,
Че топло лѣто отмина.

И кукувици бездомни
По страни други летѣха,
Че имѣ додѣя, неволни,
Безѣ храна, още безѣ стрѣха.

Па викна гора да плаче,
Тежка си жалба нарежда:
„Останахѣ, горка, сираче,
Отѣ нигдѣ капка надежда“.

Една се птичка обажда,
До първа есенѣ остана,
Съсѣ пѣсенѣ и жалба подслажда,
Съсѣ страхѣ поглежда Балкана:

— Почакай, горо, почакай,
Че ми сж пилци мѣнички,
Студенѣ ми вѣтърѣ поврѣщай,
Че ми сж пилци голички.

Скоро щатѣ пилци порастна —
Тогасѣ си сбогомѣ оставай,
До нова пролѣтѣ прѣкрасна
Лесно се сѣ зима прощавай.

Цвѣтко.